

Vilhelm Becks prædiken "Hvor skulle vi faae Brød?"

Taler

Vilhelm Beck
Kapellan i Uby sogn

Sted

Formentlig Uby Kirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Johannesevangeliet kapitel 6, vers 1-16

Prædikenen er holdt i 1864 under Den anden slesvigske krig, men den præcise dato er usikker. Dog er den holdt efter rømningen af Dannevirke d. 5-6. februar 1864, da denne begivenhed nævnes i prædikenen.

- 1 „Derefter foer Jesus henover Gallilæas Sø ved Tiberias. Og meget Folk fulgte Ham, fordi de saae Hans Tegn, som Han gjorde paa de Syge. Men Jesus gik op paa et Bjerg og satte sig der med sine Discipler. Men det var nær Paaske, Jødernes Høitid. Da Jesus nu opløftede sine Øine og saae, at meget Folk kom til
- 5 Ham, sagde Han til Filip: Hvor skulle vi „kjøbe Brød, at disse kunne æde? (Men Han sagde dette for at forsøge ham, thi Han vidste selv, hvad Han vilde gjøre). Filip svarede Ham: Brød for to hundrede Penninge er ikke nok for dem, at Hver af dem kan faae noget Lidet. En af Hans Discipler, Andreas, Simon Peders Broder, siger til Ham: Her er en lille Dreng, som har fem Bygbrød og to smaa
- 10 Fiske, men hvad er dette til Saamange! Men Jesus sagde: bringer Folket til at sidde! og der var meget Græs paa Stedet. Da satte Mændene sig ned ved fem tusinde i Tallet. Men Jesus tog Brødene, gjorde Taksigelse og uddelede dem til Disciplerne, men Disciplerne til dem, som havde sat sig ned; ligesaa ogsaa af de smaa Fiske, saameget de vilde. Men der de vare mætte, sagde Han til sine
- 15 Discipler: sanker tilsammen de overblevne Stykker, at Intet forkommes. Da samlede de og fyldte tolv Kurve med Stykker, som bleve tilovers af de fem Bygbrød fra dem, som havde faaet Mad. Da nu Folket saa det Tegn, som Jesus havde gjort, sagde de: Denne er i Sandhed den Profet, som kommer til Verden. Der Jesus da vidste, at de vilde komme og tage Ham med Magt for at gjøre Ham
- 20 til Konge, veg Han atter op paa Bjerget ganske alene."

- Saadan bar Jesus sig ad, da Han saa, at meget Folk kom til Ham; og saadan bærer Han sig endnu ad, naar meget Folk kommer til Ham. Han seer al vor Trang, baade vor timelige og evige Trang, og Han er altid rede til at hjælpe os; Han har
- 25 Brød for vore Sjæle og Brød for vore Legemer; Han kan mætte os, i hvad vi saa

hungre for; thi Han har al Magt i Himlen og paa Jorden. Og Han vil saa gjerne hjælpe os, thi Han er jo Kjærlighed, ja Kjærlighed fra først og til sidst; Han har kun een Lyst, og det er at elske Syndere, at frelse, at hjælpe, at trøste og glæde os
30 syndefulde Mennesker. Og naar Han dog alligevel ikke strax kommer med sin Hjælp, men ofte lader Nøden voxte og blive større og større og tungere og tungere, da er det for at for forsøge os, som der staaer i vort Evangelium, da Han sagde til Filip: Hvor skulle vi faae Brød, og dette sagde Han for at forsøge ham, thi Han vidste selv, hvad Han vilde gjøre. Ja, Han veed nok, hvad Han vil gjøre,
35 den store, kjærlige Frelser, men Han vil stundom forsøge os, prøve vore Tanker, prøve vor Tro; derfor lader Han stundom Nøden voxte og blive rigtig stor. Og Venner! Nøden er jo stor for os; Nøden er stor for vort jordiske Fædreland, og den kan blive større endnu; Fjenderne ville tage det fra os; og Nøden er stor for vort himmelske Fædreland, og ofte seer det ud, som om vi ogsaa skulde miste
40 det; thi mange ere de Fjender, som ville tage det fra os. Og midt i denne dobbelte Nød lyder Frelserens Spørgsmaal til os: Hvor skulle vi faae Brød?" — Hvor skulle vi faae Hjælp? Han vil forsøge os med dette Spørgsmaal; Han vil forsøge, hvad vi ville svare. O, lad os forsøge os selv, kjære Venner! lad os spørge os selv i Dag med vor Frelseres Spørgsmaal: **Hvor skulle vi faae Brød?**

45 Det var i den timelige og jordiske Nød, at der blev spurgt saaledes, da Frelseren stod midt imellem de mange tusinde hungrige Mennesker. Saa lad os da kun see paa vor timelige og jordiske Nød, lad os see paa vort Fædrelands Nød, Danmarks Nød og spørge saaledes: Hvor skulle vi faae Brød? hvor skulle vi faae
50 Hjælp? thi det er jo Spørgsmaalet, som lyder høit i disse Dage fra det hele Land med dyb og alvorlig Bekymring. Og vi have vel Grund til at spørge saaledes med dyb og alvorlig Bekymring, dersom vi da ellers vide, hvad det gjælder om, og dersom der da ellers er ærlig Blodsdraabe i vore Hjerter. Thi det gjælder, om vi skulle have noget Fædreland mere paa denne Jord, om der skal være noget
55 Danmark mere, eller om vi for Fremtiden skulle boe til Leje hos Fremmede; det gjælder, om vi skulle have Lov til at tale vort kjære gamle danske Modersmaal, det Maal, hvori vi første Gang hørte Kjærligheds-Sproget af vor Moders Mund, da vi vare smaa, det Maal, hvori vi nu høre Kjærligheds-Sproget af vor Frelser, og hvorved vore Hjerter saa ofte ere komne til al brænde i os, det Maal, hvori vi
60 have lært at tale til Ham i Bønnen og at bede vort „Fader vor”, — eller om fremmed Tale skal trænge ind i Kirke og Skole, i Hus og Hjem; del gjælder, om vi skulle have Frihed til at leve efter vore egne Love og styre vore egne Sager, eller om fremmede Voldsmænd skulle regjere over os. Ja, derom gjælder det: Fædreland, Modersmaal og Frihed, disse dyrebare Gaver, som vor Herre selv

har givet os; dem er det, som Fjenderne ville tage fra os. Have vi da ikke Ret og Grund til at spørge: Hvor skulle vi faae Brød, at vi dog maae leve som et frit dansk Folk? Hvor skulle vi faae det Brød, hvormed vi kunne holde Danmark og Allt, hvad der er dansk, ilive, — at det dog ikke maa døe og blive til Intet? —

70 Men naar vi spørge saaledes for at forsøge hverandre, for at forsøge, hvad vi tænke og troe, da er der vist Mange, som ligne den Filip, der sagde: „Brød for to hundrede Penninge er ikke nok for dem;“ der er vist Mange, der ligesom kan tænke, at det kan slet ikke nytte at tænke derpaa, at der er intet Brød som kan holde Danmark ilive, Intet, som kan frelse os; vi kunne ligesaa godt lade være at

75 tale derom eller kæmpe derfor. — Og vistnok det er ikke underligt, om der er Mange, som tænke saaledes, thi der er jo mange vantroe Mennesker iblandt os; og et vantroe Menneske kan jo ikke troe nogen anden Frelse og Hjælp end den, han kan tage og føle paa; oq del er jo heller ikke saa underligt, om der er Mange, som ere ganske ligegyldige ved, enten Danmark lever eller døer, thi der er jo

80 mange Verdens Børn iblandt os, som ikke begjære noget Højere end at faae Lov til at æde og drikke, sove og døe i Fred og Ro; og det kan man ganske vist gjøre ligesaa godt paa tydsk som paa dansk, — Men hvad sige da Guds Børn? hvad sige Jesu Discipler? Mon der ikke blandt dem findes Nogle, der tænke ligesom den Andreas, der ogsaa var en Jesu Discipel, som sagde: „Her er en lille Dreng, som

85 har fem Bygbrød og to smaa Fiske, men hvad er det til Saamange?“ — mon her ikke er mange Jesu Discipler, som sige: Ja, her er en lille Krigshær, og den er modig og tapper, her er en lille Kraft i Danmark, men hvad er det til Saamange — saamange tusinde Fjender! det er jo kun som en lille Dreng imod den store tydske Kæmpe; og de mene, at det er kun Drengestreger, at det lille Danmark vil

90 føre Krig med det store Tydskland; de mene, at det er kun Barnagtigheder at tænke paa, at vi kunne sejre i denne Kamp — Og Venner! det lyder jo meget fornuftigt Altsammen, ligesaa fornuftigt som Andreas' Beregninger, da han sagde: 5 Bygbrød og 2 Fiske, hvad er det til saamange tusinde Mænd og Kvinder og Børn; men Andreas havde glemt een Ting i sin Beregning; han havde glemt,

95 at bagved den lille Dreng stod den store Herre, den store Jesus, som har al Magt i Himlen og paa Jorden; og da den store Herre fik fat i den lille Drengs Brød og Fisk, saa blev der dog nok til alle de mange Tusinde.

Kjære Brødre og Søstre.' vil vi være Guds Børn, saa lad os dog ikke tænke og tale

100 som Verdens Børn; vil vi være Jesu Discipler, saa lad os dog tage Jesus med i vore Beregninger; og lad os høre, hvad Jesus siger midt i Nøden; Han siger: „Bringer Folket til at sidde!“ — ja, bringer Folket til at sidde omkring sin Frelser! — det er, hvad Frelseren siger til os i al denne jordiske Nød; det er hvad Frelseren vil

105 dette vantro Folk, der har glemt sine Synder og glemt sin Frelser, det er, hvad
Han vil dette urolige Folk, der kun lever i menneskelige Beregninger og kun
spørger efter menneskelig Hjælp; det er, hvad Han vil os med al denne Nød;
bringe Folket til at sidde i Ydmyghed og betænke vore Synder, betænke, at
„Synden er Folkets Fordærvelse,” at Synden er Danmarks Fordærvelse, og i
110 Ydmygbed betænke, at „uden Jesus kunne vi Sletintet gjøre,” at uden Jesus
kunne vi ikke regjere Land og Rige, at uden Jesus kunne vi ikke forsvare
Danmark. Og det er, hvad Han vil os med al denne Nød: bringe Folket til at
sidde i stille Tro og betænke og troe, at „vi formaae Alt i Kristus, der gjør os
stærke,” betænke, at naar vi ville omvende til Kristus og troe paa Kristus og slaae
115 Kreds om Ham, den store Sejrhære, naar vi ville give Overkommandoen til
Ham, saa formaae vi Allt, saa formaae vi ogsaa at drive Fjenderne ud af Landet.
Og det er, hvad Han vil os med denne Nød: bringe Folket til at sidde i daglig
ydmyg og alvorlig Bøn og bede ikke om at saae Ret, men om Naade og
Forbarmelse — Sandelig, havde det danske Folk gjort dette, da Uvejret trak op
120 fra Sønder, havde vore Hærførere, vore Krigsmænd gjort dette og siddet saaledes
omkring Frelseren nede paa Danmarks gamle Grændsevold, saa var det ikke sket,
hvad der nu er sket, saa stod vor lille Krigshær endnu ved Danmarks gamle
Grændse, og den store tydske Kæmpe havde Intet formaaet imod os, — Men
endnu er det Tid til at omvende sig og troe, endnu er det Tid til at vende sig til
125 den store Herre, som hedder Jesus Kristus i Bøn om Naade og Forbarmelse; og
naar Han seer, at Nøden virker paa Folket, naar Han seer, at meget Folk
kommer til Ham, naar Han seer, at meget Folk sidder om Ham, som det meget
Folk sad om Ham i Ørken, naar Han seer, at vi troe paa Ham, da vil Han endnu
gjøre, hvad Han gjorde ved den lille Drengs Brød og Fisk: Han vil velsigne vor
130 lille Krigshær, Han vil velsigne vor lille Kraft, saa at den bliver nok til de mange
Fjender; Han vil give os det Brød, hvorved Danmark, Fædreland, Modersmaal
og Frihed kan holdes ilive. — Ja, hos Jesus skulle vi faae Brød. — Hvor skulle vi
faae Brød? — Det er Spørgsmaalet i vor timelige og jordiske Nød; men sandelig
det er ogsaa Spørgsmaalet i vor aandelige og evige Nød. Thi vi have et andet
135 Fædreland end Danmark, og det er det hellige Land i Himmerig; vi have et
andet Modersmaal end det Maal, vi lærte af vor jordiske Moder, og det er det
hellige Maal, Troens og Bønnens hellige Maal, som vi lærte af vor anden Moder,
Kristi Kirke, som er Frelserens Brud og alle Guds Børns Moder; og vi have en
anden Frihed end vor jordiske Frihed, og det er Guds Børns herlige Frihed, som
140 er Frihed for Synd og Død og Dom og Helvede, Frihed til at leve som Guds
Børn og indrette vort hele Liv efter Guds Villie. Og er Fædreland og
Modersmaal og Frihed paa Jorden dyrebare Guds Gaver, som alle ærlige Guds

Børn ville offre Liv og Gods for, — o Venner! tusinde og atter tusinde Gange
145 mere dyrebart er dog vort himmelske Fædreland, vort hellige Modersmaal og
vor hellige Frihed. Og hvad nyttede det dog, om vi kunne bevare Danmark, om
vi kunne faae Lov til at tale og leve som et frit dansk Folk paa Jorden, naar vi saa
dog tilsidst mistede Alt i Helvede og sank i Djævelens evige Trældom? Og naar vi
i betænke dette, da maae vi spørge med meget større og dybere Bekymring:
150 Hvor skulle vi faae Brød, — Brød til at bevare det evige Liv? Thi ogsaa i denne
Sag er der mange Fjender, som ville tage Livet fra os, saamange Fjender, som
ville tage det himmelske Fædreland og Modersmaal og Frihed fra os. Der er
Ondskabens aandelige Hær under Himlen, den hele, store, mægtige Hærskare af
onde Aander, som have taget det himmelske Fædreland og Modersmaal og
155 Frihed fra de mange Verdens Børn, og som bestandig omsværme Guds Børn og
kaste Vantroen og Tvivlen ind i vore Hjerter, kaste de onde Tanker, de onde
Lyster og Begæringer ind i vore Sjæle, og ville bringe os til at forlade den Herre,
som har dyrekjøbt os, som har mærket os med Korsets Tegn og taget
Troskabsløftet af os i vor Daab. Og der er den store Flok as Verdens Børn, dette
160 store Verdens Folk, som ikke kan taale, at der er et lille helligt Folk, men
bestandig søger at skræmme os med deres Spot eller lokke os med deres mange
Lokkemidler bort fra vor Troskab imod vor hellige himmelske Konge, disse
mange Fjender, som ikke ville tillade os at høre til det hellige Folk og tale vort
hellige Sprog, ikke ville tillade os at leve i Guds Børns Frihed, men bestandig
165 ville lænkebinde os i Djævelens og Syndens og Verdens Trældom. O, Venner! de
tre mange, de ere stærke disse Guds Børns Fjender, og Faren er stor for Guds
Børns lille Flok; og Faren er endnu større, naar vi opdage, at der er Forrædere
iblandt os, som holde med Fjenden og bestandig ville løbe over til Fjenden; og
der er en saadan Forræder: den gamle Adam, det gamle naturlige Menneske
170 derinde i Hjertet, denne dorske, fejge Svend som ikke gider kæmpe for det
himmelske Fædreland, som bestandig raader til at give efter for Djævelen og
Verden. Ja, Faren er stor; bestandig maae Guds Børn være paa Vagt, paa Forpost
imod Fjenden, aldrig ere vi sikke. Og Venner! da kan det saa let gaae os i vor
himmelske Kamp, som det gik vore Soldater ved Dannevirke i den jordiske
175 Kamp: vi blive trætte og udmattede, vi overvældes af Søvn og Mathed, vi tabe
Modet, tabe Lysten til at kæmpe for vort himmelske Fædreland, vi glemme vort
himmelske Modersmaal, glemme Bønnen, glemme den dyrebare hellige Frihed,
og vi ere ifærd med at løbe fra det Altsammen, at miste det Altsammen og lade
Fjenden raade; vi ere ifærd med at løbe bort fra vor Daabspagt, dette Guds
180 Børns himmelske Dannevirke; vi ere ifærd med at miste Livet og at døe den
evige Død. O, Broder eller Søster! Du, som hører til vor Herres lille hellige Flok,

kjender Du denne forfærdelige Mathed og Dorskhed, denne forfærdelige Modløshed, som saaledes kan overfalde Guds Børn? Da er det, at Spørgsmaalet
185 kommer med Sjælens dybeste Bekymring: Hvor skulle vi faae Brød - Brød som kan oplive den matte Sjæl og opvække det sunkne Mod? hvor skulle vi faae det Livsens Brød som kan bevare det himmelske Fædreland, Modersmaal og Frihed for os? - Men Venner! vi have dog noget Lidet; vi have dog lidt Brød og Vin, det Brød og Vin, som staaer derhenne paa vor Herres Bord; og lad os ikke sige som
190 Andreas: Hvad er det til saamanqe Fjender, til saa mange Djævle! Lad os ikke sige: Hvad er det til saa manqe Synder, til saa manqe Fristelser! Thi vel seer det Hele ud, som det kun var nogle Drengestreger og Barnagtigheder med denne Bispisning ved vor Herres Bord, og naar Præsten staaer der med den Smule Brød og Vin, saa seer det vistnok ligesaa enfoldigt ud, som da den lille Dreng
195 stod der med sine fem Bygbrød og to smaa Fiske imellem de mange tusinde hungrige Mennesker; men den store Herre, som stod bagved den lille Dreng Han staaer endnu bagved i Nadverestunden; og naar Han faaer fat paa Brødet og Vinen, naar Han faaer udtalt Velsignelsen over disse Smuler, saa er det nok til at mætte alle de svage og matte Guds Børn. „Bring blot Folket til at sidde”, siger
200 Han; bring blot de matte Guds Børn til at sidde ved Hans Bord i rigtig ydmyg Syndsbekjendelse, saa at vi føle, hvor usle og svage vi ere; bring blot Folket til at sidde ved Hans Bord i rigtig fast Tro, saa at vi ere fuldkommen forvissede om, at det er Frelseren, som er der, at det er Jesu sande Legeme og Blod, som vi æde og drikke til Syndernes Forladelse, saa æde og drikke vi og blive mætte, saa føle vi, at
205 „hvo, som æder Hans Kjød og drikker hans Blod, har et evigt Liv;” Frelserens Kjærlighed opliver den matte Sjæl, Frelserens Kjærlighed opvækker det sunkne Mod; thi der faae vi den fulde Vished, at ingen Djævel, ingen Fjende skal tage vort himmelske Fædreland fra os, og saa vaagner Kjærligheden, den rette Livskraft, igjen i vore Hjerter, saa at vi beqynde at tale vort himmelske
210 Modersmaal, vort hellige Maal, med ny Lyst og Frimodighed; der hente vi den nye Kraft, Kjærligheds Kraften til al kæmpe for vor Frihed og tør byde alle Djævle og hele Verdens-Flokken Trods, og den gamle Forræder herinde i Hjertet, den troløse Svend herinde, som bestandig vil løbe over til Fjenden, bliver ganske forsagt og tør slet ikke tale med mere. O, ja kjære troende Brødre
215 og Søstre! lad Verden kun kalde det Drengestreger og Børneleg med vor megen Altergang, men naar Din Sjæl er mat, naar Du er ifærd med at tabe Modet og miste Dit himmelske Fædreland, sæt Du Dig kun trøstigt ved Din Herres Bord og smag rigtig paa al Hans grændseløse, syndsforladende Kjærlighed, — der, hos Jesus, hos Din Frelser, der skal Du faae Brød.

220

Ja, hos Jesus, hos vor Frelser, der skulle vi faae Brød baade i vor timelige og evige Nød; og er Du et Guds Barn, saa veed Du det, saa har Du erfaret det mange Gange, at Han lader ikke dem fare hungrige, som komme til Ham. Men kjære Venner! lader os saa ogsaa til Slutning agte paa det Ord, som Jesus sagde til Slutning til sine første Discipler, da de vare blevne mætte. Han sagde: „Sanker tilsammen de overblevne Stykker, at Intet forkommes!" Og sandelig, Han siger det Samme til os; thi det er dog ikke nok, at vi blive mætte i del Øieblik, vi sidde omkring Frelseren og Han fylder vore Hjerter med den levende Tro, men det gjælder dog ogsaa, om vi kunne have Noget tilovers at mætte os paa derude i det daglige Liv. Og som der staaer i vort Evangelium: Han laver sig ikke tage med Magt og gjøre til vor Konge, men Han viger atter og atter bort fra os; der er Tider, da Han er saa nær Hos os og tager al vor Frygt og Bekymring fra os; det er Mættelsens lykkelige Tider, men saa viger Han atter bort fra os, og den gamle Nød kommer igjen, og dette gjør Han for al forsøge os, for at prøve vor Tro, om vi ville vedblive at troe, om vi ville vedblive at hænge fast ved Ham; og da gjælder det, om vi have sanket Noget tilsammen, saa at vi have Noget tilovers at holde fast ved i Nødens Tid. Og derom gjælder det, hvad enten vi tale om vor timelige eller evige Velfærd. — Vi have talt idag om vort jordiske Fædrelands Nød, og vi have talt om den store Herre, der baade kan og vil give os det Brød, hvorved vi kunne holde Fædreland og Modersmaal og Frihed ilive, naar bare meget Folk vil komme til Ham, naar vi bare kunne bringe hverandre til at slaae Kreds om Ham og sidde stille i Ydmyghed og Tro og Bøn om hans Naade. Har det mættet Eder, Brødre og Søstre! at høre dette Ord? har det bragt Lys i Eders Hjerter til at see, hvad Herren vil os med denne Nød? har det bragt Tillid og Fortrøstning i Eders Hjerter? — nu, det var jo godt og velsignet, om saa var, — men saa gjælder det, om vi ville sanke tilsammen derpaa, saa at vi kunne have Noget tilovers, naar Danmarks Nød maasfe bliver lang og stor; thi Frelseren lader sig ikke tage med Magt og gjøre til Danmarks Konge og Beskjærmer; det kan være, at Han atter viger bort fra os, maaske saa højt op paa sit høje Himmelbjerg, som om Han slet ikke bekymrede sig om os; det kan være, at Danmarks Nød bliver endnu større, fordi Vantroen er saa stor i Danmark, fordi der maaske maa flere og skarpere Ris til at bøje de haarde Halse. Men om nu saa var, om nu vore sidste Skandser faldt, om vor lille Krigshær spredtes som Avner for Vinden, om vore Fjender tog det hele Land, — saa gjælder det, om vi have sanket Noget tilsammen, om vi have Noget tilovers af det, som har mættet os i dette Øjeblik; saa gjælder det, om Du kan staae fast midt i Nøden og sige: Den store, stærke Herre vil endnu give os Brød, vil endnu give os Hjælp, vil endnu bevare vort Fædreland, Modersmaal og Frihed. O, Venner! Alle I, som elske Eders Fædreland og føle Troens Mættelse i

denne Stund, sanker tilsammen, at I dog kunne have Noget tilovers og staae faste i Troen, om Nøden skulde blive større! — Og vi have talt om vort himmelske Fædreland, om den Nød, hvori vi saa ofte ere stedte, naar Fjenderne ville tage vort Himmerig fra os; vi have talt om den Mættelse, vi finde hos den
265 store Herre i Nadverens Brød og Vin, de lykkelige øjeblikke, naar vi inddrikke al vor Frelsers Naade og Kjærlighed i Velsignelsens Kalk, da Alt bliver saa sikkert og vist, da vi kunne juble af vor hele Sjæl og sige: „Jeg er fuldkommen forvisset om, at Intet i Verden kan skille mig fra Guds Kjærlighed i Kristus Jesus, vor Herre“; men naar Du saadan er bleven mættet, da glælder det, at sanke
270 tilsammen paa al denne Naade, at Du kan have Noget tilovers, naar Din evige Nød atter bliver stor, naar Guds Riges Fjender atter storme løs paa Dig. Thi Frelseren lader sig heller ikke tage med Magt og gjøre til vor evige Konge, saa at Han altid er os ganske nær, saa at vi aldrig mere skulle døje Kampen og Striden med Djævelen og Verden og Overløberen i vort eget Hjerte; men efter de
275 lykkelige Øjeblikke, da Han er os saa nær og gjør os saa levende, komme atter Stridens og Kampens Dage, da Han viger bort fra os og vi føle os igjen saa svage og matte. Og da gjælder det at have Noget tilovers af den store salige Mættelse, saa at Du midt i mellem Dine mange Fjender, midt i din Svaghed, dog kan staae fast og urokkelig i Troen paa Hans Naade og Kærlighed og kæmpe fast og
280 urokkelig mod Alt, hvad der vil drage Dig bort fra Pagten med din kjærlige, gode, velsignede Frelser. — Ja, Brødre og Søstre! vi have mange lykkelige Øjeblikke med hverandre, naar vi sidde sammen om den store Frelser, og Han mætter os med al sin rige Naade; men vi have mange ulykkelige øjeblikke derude og derhjemme, da Alt vakler og raver for os; og vi sveje hid og did som Røret fra
285 Vinden, og Ingen skulde troe, at vi virkelig vare Guds Børn; og dette er, fordi vi saa daarligt have lært at sanke tilsammen paa det, som Frelseren har mættet os med. O, lad os dog lære det engang; lad os dog lære at sanke tilsammen paa al Hans Daabs-Naade, paa al Hans Nadvere-Naade, paa alle de velsignede Ord, hvormed Han mætter os her, at vi kunne bevare det derhjemme, at dog
290 Frelserens Røst kan vedblive at gjenlyde i vore Hjerter allevegne, hvor vi vanke. Sandelig da skal der ogsaa blive anderledes Kraft og Styrke og Fasthed i hele vort daglige Liv, da skulle vi erfare, at hos Jesus faae vi det Brød, der kan bevare os i enhver Nød! Amen!

295

Kilde

Beck, Vilhelm: Hvor skulle vi faae Brød?: Prædiken, Slagelse, 1864: Digitalisering: Det Kgl. Bibliotek

Kildetype

Digitalt manuskript

300

Tags

Den anden slesvigske krig 1864, Første tekstrække, Indre Mission, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/vilhelm-becks-praediken-hvor-skulle-vi-faae-brod>

305

310

315

320

325

330

335